На ванредној и ниста мање историјској од осталих конференција за медије Александар Вучић је изнео нове податке у вези са убиством српских дипломата у Либији, као и спекулацијама да је непосредно помогао у избору Хашима Тачија за „председника“ Косова!

„Како је истрага у оба случаја и даље у току све што вам за сада мог рећи јесте да је Леонардно Дикаприо освојио Оскара, на чему сам му међу првима честитао јер сам и досад био једини који је јавно смео да изговорио његово име, иако су и други знали о коме је реч али су ћутали!

Ако ме питате добићете отказ…овај, ако ме питате да ли нас је Пентагон уверио у своје тврдње и да ли сам утицао на посланике Српске листе да гласају за бата Талета, вама познатијег као Хашим Тачи, одговорићу и на то питање без увијања: Дикаприо је сасвим заслужено добио Оскара, што јесте један од највећих успеха ове власти, с обзиром да му то није пошло за руком ни за мандата Тадића и оних пре њега!

Што се, конкретно, случаја „Либија“ тиче немамо разлога ништа да тајимо- сматрамо да Дикаприо није директно одговоран, али је идикативно да Пентагон не нуди конкретне доказе зашто је баш ове године добио Оскара иако је имао и много бољих глумачких рола, али ћемо наставити да инсистирамо све док нам не кажу јасно и отворено: „Тишина тамо, бре“!

Можда нисте знали, а нисте знали јер не желите јаку и стабилну Србију као у сликовницама којео министар Вербић припрема за следећу школску годину, да Дикаприо у преводу значи: „На води“, и да је управо његов успех гарант да ћемо завршити све што

смо обећали, а обећали смо само да ће Леонардно кад- тад добити Оскара произведеног у смдеревској Железари у кооперацији са ФАП-ом, што се, видите, и догодило!

Сад, ако овима из ФАП-а и Железаре нешто није потаман нек се обрате господину Дикаприју- шта је обећавао мораће да испуни, јер ако већ ја нисам добио Оскара за „Фекетић“ и остале карактерне улоге у којима сам углавном глумио себе ван себе, не видим разлога да и он не испоштује свој део договора?!

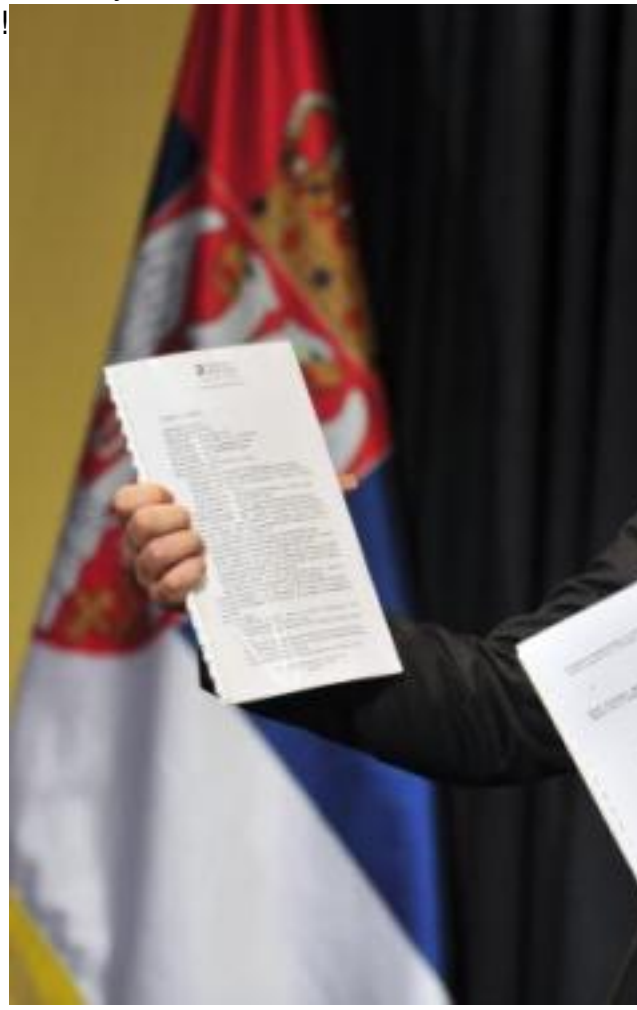

Што се избора Хашима Тачија Талета тиче- наравно да бих био срећнији с Дикапријом, али не бирам ја већ посланици, а ја сам само посланик Божији и немам баш никакв утицај на ту фамозну Српску листу, јер као што видите немам никакву лсту у рукама- ја говорим из главе, срце и понекад кроз Вулина и Стефановића, кад падну у транс ко росуље…

Наравно да ми не пада на памет да успех господина Дикаприја, мог прјатеља Леа, користим у предизборној кампањи, али шта ћу ако се негде самоиницијативно и

самоникло појаве билборди с његовим речима: „Све што сам постигао дугујем ЊЕМУ! Кад кажем ЊЕМУ не мислим на Бога, он није имао разуменавања за моје вапаје, Алек јесте- он има разумевања за све! Нек избори у Србији буду: „Спасавање редова Вучића“, у којем нисам глумио, али је рађен по белешкама овог дивног човека, заслужио је, и овог Оскара посвећујем њему“?!

Оно што вам на крају могу обећати јесте да нас овај успех неће опити, нећемо престати с одличном глумом само због једног Оскара, нећамо стати док од Србије не направимо државу у којој драма неће бити позоришна ексклузива, већ привилегија свих!

Наставићемо да радимо транспарентно иза кулиса, отворени смо за сваки дијалог глувих телефона и отворени за сва ваша питања, која можете постављати до миле воље чим изађем из сале!

Још једанпут- хвала Леонардо!

Пентагоне- или реци сад или заувек ћути, с нама нема игре, осим “ћоравих бака”, то волимо!

Никада нећемо признати Косово- чекамо да они први признају Србију као суверену државу, ута – та – та – таааа…“- јуначки, без длаке на језику Зорана Бабића и без компромиса с искљученим микрофонима, одбрусио је изасланик Божији, раширивши потом крила и одлетевши кроз прозор владе, да бди над Србијом ко најлепши ваздуплохов…

(Два у један)